

Predmet: Sotin

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 2/14

Krivično delo: Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu i pomaganju, u vezi sa čl. 22 i 24 KZ SRJ

Glavni pretres: 18.03.2015.

Izveštaj: adv. Marina Kljaić, punomoćnik oštećenih

Svedok Ivan Dondur

Svedok je bio pripadnik 80. motorizovane brigade JNA kao pomoćnik komandanta za bezbednost i u Sotin je došao nekoliko dana nakon pada Vukovara. Njegov pretpostavljeni, kapetan Dragi Vukosavljević uputio ga je na Milorada Višića, za kojeg mu je rekao da predstavlja neku vrstu „bezbednjaka“ ispred lokalnih vlasti u Sotinu. Vojska je imala kontakte sa lokalnom milicijom, pa je i sâm više puta odlazio kod njih. O stradanju civila hrvatske nacionalnosti u Sotinu nema neposrednih saznanja. Pamti događaj kada je nakon odsustva došao u Sotin 26. decembra 1991. godine (seća se datuma jer mu je rođendan bio 27. decembra), pa ga je preko vojne linije pozvao Dragi Vukosavljević. Tom prilikom mu je ispričao neku nepovezanu priču, rekavši: „Mile Višić zna šta radi.“ Sutradan ujutru optuženi Milinković mu je rekao da je dolazila neka žena i da se žalila, bio je ljut i zatražio je da se komanda zatvori. Nešto kasnije došla je jedna njemu nepoznata osoba da zatraži dozvolu za tri ili četiri autobusa, za meštane Hrvate, da odu iz Sotina. Nije video njihov odlazak iz Sotina ali je kasnije, nakon njihovog odlaska, sa tim povezao razgovor sa Vukosavljevićem. O stradanju nekih civila obavestio ga je, 27. decembra uveče, vojinik zvani „Vesa“ koji je bio vozač optuženog Milinkovića. Nije mu poznato da je u vreme njegovog boravka u Sotinu vojska davala svoja vozila lokalnoj vlasti, niti mu je poznato da je u mestu bio 813. inženjerijski puk. Iz Sotina se moglo izaći samo sa dozvolom.

Svedok Radomir Nestorović

Svedok je u Sotin došao u decembru 1991. godine u sastavu 813. inženjerijskog puka, kao upravljač radnih mašina, gredera i „ulta“. Zadatak njihovog puka je bio da radi na raščišćavanju Vukovara. Njegov neposredni starešina je bio poručnik Milivoje Zekić, kojem optuženi Milinković nije bio nadređeni. Puk je svojom mehanizacijom pomagao meštanima, najčešće na uređenju puteva za ulazak u njive. Početkom 1992. godine do njega je došao Branko Trkulja i zamolio ga da poravna put za vinograd, te mu je rekao da će poslati svog čoveka da mu pokaže gde se taj put nalazi. Obavestio ga je da je bio u komandi i da je to odobreno. Ubrzo je došao optuženi Milošević, pa su krenuli prema Tovarniku. Prilikom izlaska iz mesta, na punktu koji je držala vojska ih niko nije zaustavljaо. Ubrzo su skrenuli prema nekim vinogradima, pa mu je Milošević pokazao da ravna put do jarka, a zatim da u jarak ubaci zemlju. Bio je mrak, tako da nije mogao da vidi šta se nalazi u jarku. Posle tog događaja, njegov pretpostavljeni ga je pitao da li je završio taj posao, na šta mu je svedok odgovorio da jeste. Tvrdi da mu optuženi Milošević nikada nije rekao da ide da zatrpa leševe, niti da je, u kasnijem periodu, na istu lokaciju odvezao uginulu kravu koju je nabacio tamo gde su prethodno zatrpani leševi. Tek kasnije je čuo priču po selu da je vojna mašina zatrptala neke leševe. Negirao je da je po tom saznanju kontaktirao sa

Brankom Trkuljom. Međutim, nakon predočavanja dela iskaza datog u istrazi - *Kada sam sreو Branka Trkulju pitao sam ga: „Što mi niste rekli o čemu se radi, i možda bih ja to uradio i da sam znao iz humanitarnih razloga, da se leševi ne bi razvlačili od životinja“, on mi je odgovorio: „Ništa nisi video, ništa ne znaš, budi pametan i čuti“* - priznao je da je tako bilo.

Svedok Boris Anoјić

Svedok se, sa većim brojem meštana srpske nacionalnosti, evakuisao iz Sotina u Negoslavce tokom septembra 1991. godine. U Negoslavcima je mobilisan u TO, koja je zajedno sa vojskom ušla u Sotin sledećeg meseca. Odmah po dolasku u Sotin formirana je lokalna TO u čijem su štabu bili Milorad Višić, Biserko Kovačević, Mile Ostojić i Mirko Opačić. Žarka Miloševića i Dragana Lončara je, kao meštanin Sotina, poznavao od ranije. Optuženog Milinkovića poznaje kao komandanta sela. Išao je u čišćenje terena na lokaciji „Vodice“ zajedno sa Željkom Jokićem. Poznato mu je da su u tu akciju išli još i Predrag Bezbradica, Goran Pavić, optuženi Dragan Lončar i Žarko Milošević, a misli da su sa njima bila i dva dobrovoljca. Svi su bili naoružani dugim cevima. Dok su vršili pretres terena videli su, na udaljenosti od oko 50 metara, dim iz jedne vikendice, pa su on i Jokić zaključili da tamo neko boravi. Ubrzo su čuli da neko više „Izlazite van, ruke gore“, a zatim jedan rafal, da bi odmah nakon toga čuli ženski glas „Nemojte mene“, pa drugi glas koji više „I nju, i nju“, i nakon toga ponovo rafal. Kada su prišli vikendici, video je tela ubijenih Snežane Blažević i Stjepana Štera. Tamo su bili Milošević, Bezbradica, Pavić i „Cvole“. Bilo mu je muka od tog prizora pa se udaljio, a kasnije mu je Bezbradica rekao da je tela poginulih zakopao optuženi Dragan Lončar. Kada je formirana stanica milicije, zajedno sa Bezbradicom je prebačen iz TO u miliciju. Optuženi Milošević mu je priznao da je ubio Štera i rekao da o tome čuti. Kada je formirana stanica milicije, zajedno sa Bezbradicom je prebačen iz TO u miliciju. Kod njega je došla majka Marina Kušića. obavestila ga je da je on doveden u Sotin u miliciju i zamolila ga da ode do njega i da ga spasi. Otišao je u prostorije SM zajedno sa kolegom Miloradom Nežićem i tamo zatekao Marina kojeg nije mogao prepoznati jer je bio fizički zlostavljan. Pomogli su mu da se presvuče i sredi, i čitavu noć proveli sa njim. Sutradan je otisao kući, a kada se kasnije vratio u SM nije zatekao Marina. Mladen Drača mu je rekao da su Marina odveli da pokaže gde je sakrio oružje. O stradanju 13 civila hrvatske nacionalnosti nema neposrednih saznanja, jer se posle 10. decembra 1991. godine preselio u Ilok. O tome mu je pričala supruga Mirka Kovačevića. Za Milorada Višića je izjavio da je bio vrlo uticajan i da je kontaktirao sa vojskom, te da je, kao i Žarko Milošević, bio vrlo samoinicijativan.

Svedok Mirko Kovačević

Svedok je bio komandir SM u Sotinu do 20. decembra 1991. godine, kada je otisao u Sombor, gde je ostao dve nedelje, nakon čega je od 23. januara 1992. godine radio u Iloku. Dok je boravio u Sotinu, optuženi Milošević je postao komandir TO. Optuženi Mitrović je bio pripadnik policije, a u Sotin je došao odmah u početku. Optuženi Opačić je bio predsednik MZ. Za ubistvo Snežane Blažević i Stjepana Štera, te da su u to umešani Žarko Milošević i „Cvole“, čuo je od svog bratanca Radenka Kovačevića. Bio je u prostorijama SM kada je policija iz Opatovca dovela Marina Kušića. Na nagovor svedokovog oca Marin je priznao da ima pištolj, da ga je sakrio na obali kraj Dunava, i pristao je da pokaže gde se pištolj nalazi. Po pištolj su, pored svedoka, sa Marinom krenuli pokojni Veljko Vasiljević i optuženi Žarko Milošević. Marin ih je odveo do mesta gde je sakrio pištolj, izvadio ga i mirno predao svedoku. Dok su se vraćali, Marin je išao prvi a iza njega, jedan kraj drugog, išli su svedok, Vasiljević i Milošević. U jednom trenutku Vasiljević je pokazao svedoku rukom kao da stane, i u tom trenutku je video kako Milošević puca u Marina Kušića. Njegovo telo su ostavili na mestu gde je ubijen i vratili se u selo. Nikada nije pitao Miloševića zašto je ubio Marina. O stradanju grupe civila krajem

decembra 1991. godine nema neposrednih saznanja, jer u to vreme nije bio u selu. U vreme njegovog boravka u selu, u MZ su bili optuženi Mirko Opačić, Milan Ostojić, Milan Vučenović i Milorad Višić. U dva navrata Višić mu je, dolazeći u prostorije milicije, u pijanom stanju govorio da bi trebalo iskoristiti ratnu situaciju jer kada prođe rat, Hrvati će opet biti većina, i da ih treba pola pobiti a pola proterati. Nakon što mu je predočen dopis SAO Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema od 7. novembra 1991. godine kojim se u SM Sotin upućuje optuženi Dragan Mitrović, svedok je izjavio da se ne seća da je video taj dopis, te da upućeni u miliciju nisu donosili nikakvu dokumentaciju.

Fond za humanitarno pravo